

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו	Talmud Navigator												
	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט		
אימא: והזקינ.										!	◇	ק.	
ואיבעית אימא: לאו מי אוקימנא לההיא כגון שנפלו לה בשדה אחרת, דקא כליא קרנא.										!	◇	ק.	
ההוא שטרא דהוה כתיב ביה שנין סתמא, מלוה אמר: שלש, לוח אמר: שתים. קדים מלוה ואכלינהו לפירי. מי נאמן?											^	◇	ק.
קרקע בחזקת בעליה קיימא	רב יהודה:									!	◇	ק.	
פירות בחזקת אוכליהן קיימי.	רב כהנא:									!	◇	ק.	
והלכתא כוותיה דרב כהנא, דאמר: פירות בחזקת אוכליהן										■	◇	ק.	
והא קיימא לן דהלכתא כוותיה דרב נחמן										‡		ק.	
קרקע בחזקת בעליה עומדת	דאמר: [רב נחמן]									‡	◇	ק.	
התם מילתא דלא עבידא לאיגלווי היא, הכא - מילתא דעבידא לאיגלווי היא, ואטרוחי בי דינא תרי זמני לא מטרחינן.										!	◇	ק.	
מלוה אומר חמש, לוח אומר שלש. - אמר ליה: אייתי לי שטרך - אמר ליה: שטרא אירכס לי.											o	◇	ק.
מלוה נאמן, מגו דאי בעי אמר לקוחה היא בידי.	רב יהודה:										■	◇	ק.
רב זביד ורב עוירא לא סבירא להו הא דרב יהודה, מאי טעמא - האי שטרא כיון דלגוביינא קאי - מיוהר זהיר ביה, ומיכבש הוא דכבשיה לשטריה. סבר: אוכלה תרתין שנין יתירתא.	רב פפא לרב אשי:										■	◇	ק.
אלא מעתה, האי משכנתא דסורא דכתבי הכי: במישלם שניא אליון תיפוק ארעא דא בלא כסף. היכא דכבשיה לשטר משכנתא ואמר לקוחה היא בידי, הכי נמי דמחימן? וכי מתקני רבנן מילתא דאתי בה [לידי] פסידא?	רבינא לרב אשי:									‡	◇	ק.	
התם תקינו ליה רבנן דמרי ארעא יהיב טסקא וכרי כריא.	אמר ליה: [רב אשי]									!	◇	ק.	
ארעא דלית לה כריא ולא יהיב טסקא מאי?										‡		ק.	
אמר ליה: איבעי ליה למחויי.	אמר ליה: [רב אשי]									!	◇	ק.	
לא אימחא מאי?										‡		ק.	
איהו הוא דאפסיד אנפשיה.	[רב אשי]									!	◇	ק.	
אריס אומר: למחצה ירדתי, ובעל הבית אומר: לשליש הורדתיו, מי נאמן?											^	◇	ק.
בעל הבית נאמן	רב יהודה:									!	◇	ק.	
הכל כמנהג המדינה.	רב נחמן:									!	◇	ק.	
לא פליגי הא - באתרא דשקיל אריסא פלגא, הא - באתרא דשקיל אריסא תילתא.	סבור מינה:										■	◇	ק.
אפילו באתרא דשקיל אריסא פלגא פליגי:	רב מרי ברה דבת שמואל: הכי אמר אביי:									■	◇	ק.	
בעל הבית נאמן, דאי בעי אמר שכירי ולקטיי הוא.	רב יהודה:									■	◇	ק.	
יתומים אומרים: אנו השבחנו, ובעל חוב אומר: - אביכם השביח, על מי להביא ראייה?											^	◇	ק.
ארעא בחזקת יתמי קיימא, ועל בעל חוב להביא ראייה.	סבר רבי חנינא למימר:									!	◇	ק:	
על היתומים להביא ראייה. מאי טעמא - ארעא, כיון דלגוביינא קיימא, כמאן דגביא דמיא, ועל היתומין להביא ראייה.	אמר להו ההוא סבא, הכי אמר רבי יוחנן:									!	◇	ק:	
ספק זה קדם וספק זה קדם - קוצץ ואינו נותן דמים.	אביי: אף אנן נמי תנינא:									■	◇	ק:	
אלמא: כיון דלמיקץ קיימא - אמרינן ליה: אייתי ראייה ושקול.										■	◇	ק:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכי נמי, האי שטרא כיון דלגוביינא קיימא - כמאן דגביא דמיא, ועל היתומים להביא ראייה. איתו יתמי ראייה דאינהו אשבחו, סבר רבי חנינא למימר: כי מסלקינן להו בארעא מסלקינן להו.												
ולא היא, בדמי מסלקינן להו, מדרב נחמן.												
שלשה שמין להם את השבח, ומעלין אותן בדמים, ואלו הן: בכור לפשוט ובעל חוב וכתובת אשה ליתומים, ובעל חוב ללקוחות.	דאמר רב נחמן אמר שמואל:											
למימרא דסבר שמואל בעל חוב ללקוחות יהיב שבחא? ומי אית ליה שבחא ללוקח?	רבינא לרב אשי:											
בעל חוב גובה את השבח	והאמר שמואל:											
וכי תימא: לא קשיא, כאן - בשבח המגיע לכתפים, כאן - בשבח שאין מגיע לכתפים												
והא מעשים בכל יום, וקא מגבי שמואל אפילו בשבח המגיע לכתפים												
לא קשיא הא - דמסיק ביה כשיעור ארעא ושבתא, הא - דלא מסיק ביה שיעור ארעא ושבתא.												
וכי לא מסיק שיעור ארעא ושבתא - דיהיב ליה זוזי ללוקח ומסלק ליה הניחא למאן דאמר אי אית ליה זוזי ללוקח - לא מצי מסלק ליה לבעל חוב - שפיר. אלא למאן דאמר אית ליה זוזי ללוקח מצי מסלק ליה לבעל חוב, ונימא ליה: אי הווי לי זוזי - הווי מסליקנא לך מכולא ארעא, השתא דלית לי זוזי - הב לי גריזא דארעא בארעאי שיעור שבחאי.												
הכא במאי עסקינן - כגון דשויא ניהליה אפותיקי, דאמר ליה: לא יתן לך פרעון אלא מזו.												
המקבל שדה מחבירו לשובע אחד בשבע מאות זוז - השביעית מן המנין.												
קבלה הימנו שבע שנים בשבע מאות זוז - אין השביעית מן המנין.												
שכיר יום גובה כל הלילה, שכיר לילה גובה כל היום, שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום.												
שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום - גובה כל היום, יצא בלילה - גובה כל הלילה וכל היום.												
מנין לשכיר יום שגובה כל הלילה - תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר. ומנין לשכיר לילה שגובה כל היום - שנאמר (דברים כ"ד) ביומו תתן שכרו.	תנו רבנן:											
ואימא איפכא												
שכירות אינה משתלמת אלא בסוף.												
ממשמע שנאמר לא תלין פעלת שכיר אתך איני יודע שעד בקר? מה תלמוד לומר עד בקר - מלמד שאינו עובר אלא עד בקר ראשון בלבד.	תנו רבנן:											
מכאן ואילך מאי?												
עובר משום בל תשאה.	רב:											
מאי קראה - (משלי ג') אל תאמר לרעך לך ושוב ומחר אתן ויש אתך.	רב יוסף:											
האומר לחבירו צא שכור לי פועלים - שניהן אין עוברין משום בל תלין, זה - לפי שלא שכרו, וזה לפי שאין פעולתו אצלו.	תנו רבנן:											